

LIBRIS

We know
books

DAVID ICKE

REVELAȚIA

UMANITATEA ÎN PRAGUL TREZIRII
CĂTRE O CONȘTIENTIZARE SUPERIOARĂ

volumul 2

Traducere din limba engleză:
Ioana Pintilescu

BUCUREȘTI, 2026

**Revelația : umanitatea în pragul trezirii către o
conștientizare superioară** / David Icke ; trad. din lb. engleză:
Ioana Pintilescu. - București : Editura Daksha, 2025

2 vol.

ISBN 978-630-6784-00-4

Vol. 2 - 2026. - ISBN 978-630-6784-01-1

I. Pintilescu, Ioana (trad.)

13

Copyright © 2023 David Icke

Copyright© 2026 Editura DAKSHA - Mysterium Books srl
Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin
în exclusivitate editurii DAKSHA. Această carte nu poate fi
reprodusă sub nicio formă fără permisiunea editurii, cu excepția
citării de scurte pasaje necesare criticii literare

Editura Daksha

0726.334.721

comenzi@edituradaksha.ro

www.edituradaksha.ro

Editor

Sorin Hurmuz

Mysterium Books srl - Editura DAKSHA

Tel.: 0726.334.721

E-mail: comenzi@edituradaksha.ro

Web: www.edituradaksha.ro

cuprins

Capitolul 9

Întoace-te, iubito7

Capitolul 10

Nu are niciun sens57

Capitolul 11

Am văzut capcana sufletului.....77

Capitolul 12

În Mintea lui Yaldabaoth133

Capitolul 13

Nu mai pare atât de nebunesc.....169

Capitolul 14

Punând lucrurile în mișcare211

Capitolul 15

Gluma243

Capitolul 16

Esența lucrurilor277

CAPITOLUL 9

Întoarce-te, iubito

*Obişnuiam să cred în reîncarnare, dar asta a fost
demult, într-o altă viaţă
– Dave Schinbeckler*

Când eram copil, în anii 1960, trupa *The Equals* avea un cântec captivant numit *Baby Come Back*. Mi-am amintit mereu versurile pentru că, în esenţă, erau doar „baby come back”. Pun pariu că nu le-a luat prea mult să găsească titlul.

„Come back” şi „baby come back” se repetă de 20 de ori în 2 minute şi 24 de secunde. „Baby come back, doo, doo, doo, doo, doo, baby come back, doo, doo, doo, doo, doo, doo”... şi tot aşa, la nesfârşit. Cum se numea melodia? *Baby Come Back*. Ah, da? De ce? Vestea proastă e că iubita tocmai m-a sunat. Spune că nu se mai întoarce. Îmi pare rău. Păcat, atâta efort degeaba.

Oricum, m-am gândit că ar fi un titlu bun pentru acest capitol despre reîncarnare – „Baby come back, doo, doo, doo, doo, doo”. Aşadar, este reîncarnarea o realitate? Există reîncarnare? Aş spune că dovezile sunt copleşitoare (Fig. 132).

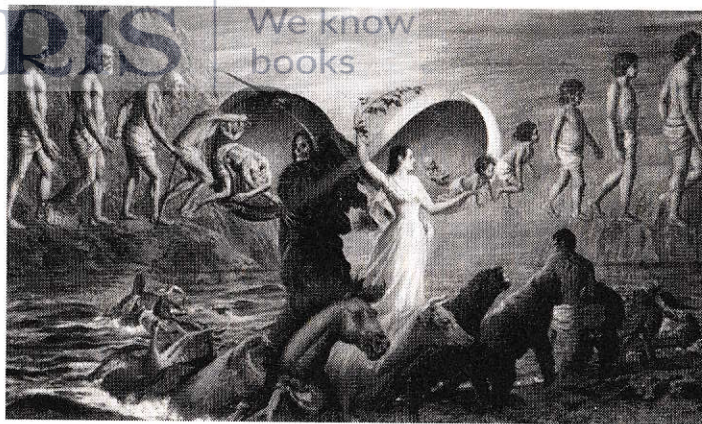

Figura 132: Nu mă îndoiesc că reîncarnarea este reală.
Întrebarea mea este: de ce?

Credința în reîncarnare există încă din cele mai vechi timpuri și domină religiile Orientului. Cercetările moderne din Occident merg în aceeași direcție.

Dr. Ian Stevenson (1918–2007), psihiatru american de origine canadiană, și-a dedicat cariera investigării acestui subiect. A fost fondatorul și directorul Diviziei de Studii Perceptuale din cadrul Școlii de Medicină a Universității din Virginia. Stevenson s-a concentrat asupra copiilor care, în cazuri rare, spuneau că își pot aminti vieți anterioare. Primii ani de viață par a fi perioada în care astfel de amintiri sunt posibile, majoritatea copiilor pierzându-le pe măsură ce cresc. Stevenson a constatat că, adesea, amintirile apar atunci când ceva din viața prezentă a copilului declanșează aceste rememorări.

Majoritatea oamenilor nu au astfel de amintiri din cauza „ștergerii memoriei” care are loc la fiecare încarnare (vom reveni la acest subiect în curând). Stevenson a descoperit teme

recurente la copiii care își puteau aminti detalii verificabile – adesea detalii fine – din alte vieți umane, încă din primii ani de conștientizare, detalii care nu puteau fi explicate prin cunoștințele sau experiența „acestei lumi”.

Acestea erau câteva dintre temele comune:

Copiii începeau să vorbească despre vieți anterioare între vârstele de doi și patru ani; detaliile creșteau până la cinci sau șase ani, după care începeau să scadă; discuțiile despre viețile trecute tindeau să înceteze până la vârsta de opt ani, odată cu dezvoltarea normală de la cel puțin zece ani; cei puțini care își păstrau amintirile dincolo de această vârstă le pierdeau de obicei la pubertate; copiii manifestau trăsături din alte vieți în temerile, interesele și reacțiile lor, fără explicații în viața prezentă; de multe ori aveau semne de naștere sau defecte care reflectau locul rănilor fatale despre care afirmau că le-au cauzat moartea în viața anterioară.

Ultimele două puncte ar rezulta din amintiri încă stocate în câmpul auric electromagnetic/ plasmatic. Alți copii aveau coșmaruri legate de ceea ce li se întâmplase într-o viață anterioară.

Cazuri convingătoare

Nu vorbim aici doar despre câteva cazuri izolate. Stevenson a studiat între 2.500 și 3.000 de cazuri din culturi diferite din întreaga lume. El verifica relatările pentru a căuta orice explicație care să poată evita concluzia reîncarnării. Acest lucru s-a dovedit dificil atunci când copiii ofereau nume de persoane, locuri, întâmplări și detalii despre cauzele morții, pe care nu aveau cum să le cunoască la o vârstă atât de fragedă despre cineva decedat demult.

Revista Scientific American a prezentat unul dintre cazurile lui Stevenson într-un articol din 2013. O fetiță mică din Sri Lanka a auzit-o pe mama ei menționând numele unui orașel obscur numit Kataragama, pe care fata nu-l vizitase niciodată. Ea i-a spus mamei că se înecase acolo când fratele ei cu probleme mentale o împinsese în râu. A spus că tatăl ei fusese un bărbat chel pe nume „Herath”, care vindea flori într-o piață lângă o stupa budistă (o clădire în formă de cupolă folosită ca altar). Fetița a spus că locuise într-o casă cu o fereastră de sticlă în acoperiș și că în curtea din spate erau legați câini care erau hrăniți cu carne.

Casa fusese lângă un mare templu hindus, iar oamenii spărgeau nuci de cocos pe pământ în fața templului. Detaliile erau impresionante, dar erau oare adevărate? Ian Stevenson a descoperit că da. El a confirmat că în Kataragama exista într-adevăr un vânzător de flori care avea o tarabă lângă stupa budistă, iar fiica sa de doi ani se înecase în râu în timp ce se juca cu fratele ei cu probleme mentale. Bărbatul locuia într-o casă unde vecinii aruncau carne câinilor legați în curtea din spate, iar casa se afla lângă templul hindus principal, unde credincioșii practicau un ritual religios de spargere a nucilor de cocos pe pământ (nu întreba).

Stevenson a descoperit că tatăl fetei înecate nu era chel, deși bunicul și unchiul ei erau. Numele lui nu era „Herath” — acela era numele vărului fetei decedate. Stevenson a stabilit că 27 dintre cele 30 de detalii oferite de fetiță s-au dovedit a fi adevărate. Nici ea, nici familia ei nu întâlniseră vreodată cealaltă familie și nici prietenii, colegii sau cunoscuții lor. Exemple de acest nivel de detaliu confirmat sunt frecvente în munca lui Stevenson și a altora din același domeniu.

Stevenson a publicat în 1997 lucrarea în două volume, de

2.268 de pagini, *Reincarnation and Biology*. El a detaliat modul în care mulți subiecți prezentau semne de naștere neobișnuite și defecte congenitale, care includeau deformări ale degetelor, urechi subdezvoltate sau lipsa unui picior inferior. Articolul din *Scientific American* a relatat că existau „semne de naștere asemănătoare cicatricilor, pete hipopigmentate și pete de tip ‘port-wine’, precum și alunițe extrem de ciudate în zone în care aproape niciodată nu apar alunițe, cum ar fi tălpile picioarelor”.

Reincarnation and Biology a inclus 225 de cazuri în care copiii care își aminteau vieți anterioare prezentau anomalii fizice care corespundeau cu viețile pe care le descriau. Detaliile au fost, în unele cazuri, confirmate prin rapoarte de autopsie și fotografii ale persoanelor decedate. *Scientific American* a enumerat câteva dintre cercetările lui Stevenson: un băiat turc cu partea dreaptă a feței congenital subdezvoltată, care spunea că își amintește o viață anterioară în care murise după ce fusese împușcat cu o pușcă de la mică distanță; o fată birmană născută fără partea inferioară a piciorului drept, care vorbea despre o viață în care fusese călcată de un tren; un copil din India născut cu cioturi fără oase în locul degetelor de la mâna dreaptă, care își amintea o viață în care își pierduse degetele într-un accident cu o mașină de tocat nutreț. Stevenson a subliniat că această afecțiune, numită „brahidactilie unilaterală”, era atât de rară încât nu a putut găsi nici măcar o publicație medicală care să descrie un alt caz.

Un băiețel din Thailanda avea o mică pată rotundă, ca o cicatrice, pe partea din spate a capului și, în față, o pată mai mare, neregulată, care semăna cu orificiile de intrare și ieșire ale unui glonț. Stevenson a confirmat detaliile relatărilor băiatului despre viața unui bărbat care fusese împușcat în cap din spate cu o

puscă. El a găsit copii care se puteau orienta prin orașe în care nu mai fuseseră niciodată în această viață; recunoșteau persoane pe care nu le întâlniseră; știau cum erau dispuse casele în care nu intraseră niciodată; indicau oameni care le datorau bani; vorbeau cu femei adulte ca și cum ar fi fost încă soțiile lor; și vorbeau spontan limbi necunoscute familiei lor și care nu erau vorbite în zona în care locuiau. Un băiețel a pretins că fusese soțul unei femei încă în viață. Întrebat, dacă era adevărat, să spună unde era testamentul său, băiatul a mers prin bucătărie, a ridicat o scândură din podea și acolo era.

Cercetare meticuloasă

Stevenson a spus că un procent mic de copii păstrează amintiri din existența lor anterioară. Doar aproximativ unul din 500 de copii îndeplinea criteriile sale, chiar și în India, unde credința în reîncarnare este omniprezentă. Vom vedea de ce, odată cu procesul de ștergere a memoriei. Stevenson era expert în medicină psihosomatică și credea că emoțiile puternice sunt legate de păstrarea amintirilor din viețile trecute. El a sugerat că morțile traumatiche pot lăsa o amprentă emoțională, iar majoritatea copiilor cu care a lucrat au spus că au murit violent.

Adesea, copilul repeta obiceiuri și frici legate de natura morții sale anterioare. O înecare ducea la o frică intensă de apă, iar cei care fuseseră înjunghiați dezvoltau o fobie față de cuțite. El a descris trei cazuri de copii care au reacționat violent atunci când s-au întâlnit cu persoanele despre care spuneau că i-au ucis și au scăpat nepedepsite.

Autorul articolului din *Scientific American* era Jesse Bering, profesor asociat de comunicare științifică la Universitatea din Otago, Noua Zeelandă. El a spus:

De cele mai multe ori, Stevenson putea identifica o persoană reală care trăise cândva, bazându-se exclusiv pe declarațiile oferite de copil. Unele cazuri erau mult mai solide decât altele, dar trebuie spus că, atunci când le citești direct, multe sunt extrem de greu de explicat prin mijloace raționale, ne paranormale.

O mare parte din acest lucru se datorează eforturilor extenuante ale lui Stevenson de a respinge el însuși explicațiile paranormale. „Putem aspira către obiectivitate expunând cât mai complet toate observațiile care tind să slăbească interpretarea noastră preferată a datelor”, a scris el. „Dacă adversarii trag asupra noastră, să folosească muniția pe care noi le-am oferit-o.” Iar, adevărul este că, el s-a remarcat prin demontarea celor care încercau să-l demonteze.

Bering a făcut o observație pătrunzătoare care explică de ce știința mainstream este atât de departe de ceea ce ar trebui să fie cercetarea de vârf. El a spus că nu ar avea nicio problemă să afirme că reîncarnarea este „o prostie absolută și completă — o baltă putrezită de absurdități ireparabile, antiștiințifice”. Doar că lucrurile nu erau atât de evidente.

Bering s-a întrebat de ce oamenii de știință nu luau datele lui Stevenson mai în serios și a concluzionat că aceste date nu „se potrivesc” cu modelul de lucru al științei materialiste a creierului. Oare acest refuz al lumii științifice — de fapt, unul neștiințific — de a examina măcar rezultatele sale, ca să nu mai vorbim de a le dezbate, nu se reducea în fond la teama de a greși? Exact.

El l-a citat pe Stevenson spunând: „Dorința de a nu crede poate influența la fel de puternic precum dorința de a crede.” Cel mai vehement critic al lui Stevenson a fost autointitulatul

„filozof” Paul Edwards, în cartea sa din 1996, *Reincarnation: A Critical Examination*. Acesta a spus că „reîncarnarea ar reprezenta o crucificare a înțelegerii noastre”, iar aceasta era problema lui cu Stevenson — nu dacă ceea ce spunea era adevărat, ci cum ar afecta aceasta sistemul de credințe dominant al ortodoxiei.

Zeul și scopul științei mainstream nu este descoperirea adevărului, ci prevenirea expunerii dogmei sale. Critica lui Edwards a fost ridicolă. El a spus că, dacă reîncarnarea ar fi reală, ar trebui acceptate următoarele consecințe — iar acest lucru nu putea fi posibil. Vezi ce părere ai:

- Materialismul este fals.
- Timpul nu poate fi redus la creier.
- Identitatea umană este mai mult decât doar personalitatea.
- Există un domeniu dincolo de spațiu-timp.
- Moartea este o iluzie.
- Este posibil să existe o logică mai profundă a vieților noastre.

Edwards a spus: „Astfel de presupuneri sunt cu siguranță fantastice, dacă nu chiar absurde, iar chiar și în absența unor defecte specifice, o persoană rațională va concluziona fie că rapoartele lui Stephenson sunt grav defectuoase, fie că faptele sale pretinse pot fi explicate fără a aduce în discuție reîncarnarea.”

Ceva este profund în neregulă aici — și nu munca lui Stevenson. Edwards nu respinge dovezile lui Stephenson — el doar presupune că trebuie să fie greșite pe motiv că dogma științifică nu poate fi greșită. Aroganța și ignoranța sunt o combinație revelatoare care garantează că știința și frontiera

cunoașterii vor trăi mereu departe una de cealaltă. Cinci dintre „presupuneri false” ale lui Edwards sunt demonstrabil adevărate, iar singura care are un sâmbure de validitate este afirmația că „timpul nu poate fi redus la creier”. Chiar și așa, motivul pentru care el spune că timpul poate fi explicat de creier nu este cel real. „Timpul” este codat în simulare, iar mintea/creierul auric îl decodează în iluzia de „timp”. Edwards întruchipează amploarea autoamăgirii și a sclaviei emisferei stângi care domină „știința” convențională (care, de fapt, nu este știință, ci o credință religioasă).

Ce prost absolut trebuie să se fi simțit Edwards când conștiința lui a părăsit corpul în 2004. Îți poți imagina? „Cum adică nu sunt mort? Trebuie să fiu – știința spune asta.” Totuși, unii înțeleg. Fiziciană Doris Kuhlmann-Wilsdorf, profesoară respectată la Universitatea din Virginia, a afirmat că munca lui Ian Stevenson a demonstrat că „probabilitatea statistică a reîncarnării este atât de copleșitoare... încât, privite cumulativ, dovezile nu sunt inferioare celor care susțin majoritatea — dacă nu chiar toate — ramurilor științei”. Studiile lui Ian Stephenson au fost continuate de alții, în cărți precum *The Children That Time Forgot* și în seria de televiziune *The Ghost Inside My Child*, care au prezentat povești uimitoare despre reîncarnare spuse de copii, cu o exactitate remarcabilă și verificabilă. Regresia în viețile anterioare (prin care oamenii sunt aduși în starea de a accesa amintirile subconștiente ale experiențelor umane anterioare) a început să se răspândească în anii 1970 și 1980 și este acum larg folosită ca o altă sursă de informații despre reîncarnare.